

Εχθές το βράδυ, σε σχόλιο ανάρτησης τρίτου, εξέφρασα τη συμπαράστασή μου στους πρόσφυγες και αλληλέγγυους που κατέλαβαν το ξενοδοχείο CITY PLAZA, με επιπλέον δεδομένο ότι ήμουν η δικηγόρος 12 εργαζομένων στο ξενοδοχείο οι οποίοι έχασαν μισθούς δεκάδων χιλιάδων ευρώ. Το γεγονός αυτό εξόργισε (!) την ιδιοκτήτρια του ακινήτου, η οποία μεταξύ των άλλων αισθάνθηκε συκοφαντημένη από το σχόλιό μου, παρ' ότι

όπως θα δούμε, ευθύνεται και η ίδια για την συνεχιζόμενη μη εξόφλησή τους. Ας τα διευκρινίσουμε όλα λοιπόν:

Δεδομένου ότι ο διακριτικός τίτλος της εταιρίας που εκμεταλλευόταν το ακίνητο ως ξενοδοχείο ήταν «ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ CITY PLAZA» είναι προφανές ότι όταν εγώ αναφέρομαι στον ιδιοκτήτη του ξενοδοχείου που έφαγε τους μισθούς των εργαζομένων (αφού πρώτα εισέπραξε επιδοτήσεις για την ανακαίνιση του ξενοδοχείου) δεν αναφέρομαι στην ιδιοκτήτρια του ακινήτου (η οποία δεν απασχολούσε εργαζόμενους) αλλά στον ιδιοκτήτη της επιχείρησης που απασχολούσε τους εργαζόμενους.

Βέβαια, η ιδιοκτήτρια του ακινήτου έχει σαφή ευθύνη για τη μη εξόφληση των απαιτήσεων των εργαζομένων μέχρι σήμερα, αφού ενώ: α) με δικαστική απόφαση κηρύχθηκε σε πτώχευση η επιχείρηση και διατάχθηκε η παράδοση του κινητού εξοπλισμού του ξενοδοχείου στον σύνδικο της πτώχευσης, προκειμένου αυτός να τον εκποιήσει και να εξοφλήσει τους εργαζόμενους και μετά όποιον άλλον, β) η ιδιοκτήτρια, έχει κλειδώσει το ξενοδοχείο και αρνείται να παραδώσει τον κινητό εξοπλισμό στον σύνδικο, επικαλούμενη προφορική (!) συμφωνία της με τον επιχειρηματία, η οποία έχει ήδη απορριφθεί από το δικαστήριο. γ) Ο κινητός εξοπλισμός του ξενοδοχείου ήταν, το 2010, εκτιμώμενης αξίας περί τα 800.000 ευρώ (είχε ανακαινιστεί πλήρως με επιδότηση εκατοντάδων χιλιάδων ευρώ το 2004) και γι' αυτό φυσικά η ιδιοκτήτρια δεν τον παραδίδει και όχι γιατί δεν καταδέχεται να δώσει τις αλατιέρες στους εργαζόμενους που σνομπάρει... Δεδομένου αυτού, είναι εύλογο να θεωρούμε ότι η πώληση ενός πλήρως εξοπλισμένου ξενοδοχείου θα αποφέρει περισσότερα χρήματα από την πώληση ενός ακινήτου χωρίς εξοπλισμό; Ή μήπως θα θεωρηθεί συκοφαντικό;

Μέχρι σήμερα, ο σύνδικος της πτώχευσης έχει πραγματοποιήσει σειρά δικαστηρίων, οι εργαζόμενοι (πολλοί από αυτούς πριν τη σύνταξη και ακόμη άνεργοι) κυριολεκτικά «σέρνονται» από δίκη σε δίκη προκειμένου να απελευθερωθεί ο κινητός εξοπλισμός και η ιδιοκτήτρια του ακινήτου εξακολουθεί να αρνείται να ανοίξει το ξενοδοχείο. Και φυσικά όσο περνά ο καιρός ο εξοπλισμός παλιώνει και απαξιώνεται. Αλλά αυτό καθόλου δεν πτοεί την

ιδιοκτήτρια. Ο λόγος λοιπόν της αδυναμίας πώλησης του ακινήτου είναι η δικαστική διαμάχη για τον κινητό εξοπλισμό του, που ή θα δώσει πίσω στους εργαζόμενους κάτι από τον ιδρώτα που έχασαν ή θα προσφέρει στην ιδιοκτήτρια του ακινήτου ένα επιπλέον ποσό τιμήματος. Ούτε φυσικά επίκειται η πώλησή του, αφού η αντιδικία δεν έχει τελειώσει, με αποκλειστική ευθύνη της ιδιοκτήτριας του ακινήτου. Οπότε ας σταματήσουν οι σχετικές επικλήσεις. Αν η ιδιοκτήτρια θέλει να το πωλήσει, ας το ανοίξει, να παραδώσει τον κινητό εξοπλισμό στο σύνδικο και να μείνει με το ακίνητο ιδιοκτησίας της... Τα υπόλοιπα είναι εκ του πονηρού ...

Με την είσοδο λοιπόν των προσφύγων στο ξενοδοχείο, άνοιξε ένα ξενοδοχείο που δεν ήταν νόμιμα κλειδωμένο.

Εξακολουθώ να πιστεύω βαθιά ότι τα πράγματα στη ζωή έχουν αξία χρήσης. Έτσι, χαίρομαι που, μέχρι να απελευθερωθεί ο εξοπλισμός για να πωληθεί και να πάρουν οι εργαζόμενοι κάτι από το μόχθο τους, κάποιοι άλλοι κατατρεγμένοι θα βρουν απάγκιο, παιδιά θα ξαπλώσουν στα κρεβάτια, θα ζεσταθούν από τα air-condition, θα νιώσουν ασφάλεια και θαλπωρή. Και είμαι βέβαιη, ότι οι περισσότεροι από τους εργαζόμενους που παραμένουν απλήρωτοι, θα έχουν την ίδια γνώμη...